

Arrest

nr. 157 639 van 3 december 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 3 september 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) van 17 juli 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 september 2015 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat F. ULUSOY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 2 juni 2014 een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie, met name in de hoedanigheid van een bloedverwant in opgaande lijn, *in casu* in functie van haar Nederlandse zoon.

1.2. Op 27 november 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van

meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen deze beslissing wordt geen beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Verzoekende partij dient op 27 januari 2015 opnieuw een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie, met name in de hoedanigheid van een bloedverwant in opgaande lijn, *in casu* in functie van haar Nederlandse zoon.

1.4. Op 17 juli 2015 neemt de gemachtigde wederom een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan verzoekende partij kennis neemt op 5 september 2015.

De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27.01.2015 werd ingediend door:

Naam: A. (...) Voorna(a)m(en): I. (...) Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum: (...) Geboorteplaats: K. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te : (...)

om de volgende reden geweigerd :

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis §2,4° van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: "Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd : 4° de familieleden in opgaande lijn (...) of die te hunnen laste zijn (...)".

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Ter staving van dit 'ten laste' zijn wordt volgend document voorgelegd: een verklaring op eer van de zoon A. T. (...) waarin hij verklaart dat er geldtransfers zijn gebeurd via familie en kennissen, maar niet via een bank. Ondanks het attest van armoede dd. 05.08.2013 waarin verklaard wordt dat de vader geen enkel inkomen heeft, in armoede leeft en nood heeft aan hulp en verzorging kan de dienst niet uitmaken dat betrokkene van in het land van herkomst reeds financieel/materieel afhankelijk was van zijn zoon en niet van eventueel andere personen (familieleden, vrienden). Aangezien deze verklaringen niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst en niet vergezeld zijn van objectief verifieerbare bewijsstukken, kunnen ze niet aanvaard worden als bewijs dat betrokkene reeds financieel afhankelijk was van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Uit het geheel van deze documenten kan niet worden besloten dat betrokkene aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht te kunnen uitoefenen.

Het feit dat betrokkene zich sinds zijn aankomst niet heeft moeten wenden tot het ocmw, alsook alle andere voorgelegde documenten, doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling. Betrokkene kan geen verblijfsrecht ontlenen aan een situatie van onvermogen die hij voor zichzelf creëerde door naar België te komen en geen gevolg te geven aan de achtereenvolgende bevelen.

Gezien deze elementen wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel haalt verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Het middel wordt als volgt weergegeven:

"De eis van de motiveringsplicht houdt in dat een overheidsbeslissing gesteund moet zijn op motieven die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

De bestreden beslissing is in strijd met de materiële motiveringsplicht.

“De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier.[16] De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.[17] Uit de definitie blijkt dat de materiële motiveringsplicht ook een procedureel aspect bevat: de kenbaarheid van de motieven.[18]...”

Verweerder motiveert haar beslissing als volgt:

“(...)”

Niettegenstaande het feit dat uit het aanvraagdossier de financiële afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en diens zoon voldoende naar recht is bewezen, stelt verweerder dat verzoeker er niet in zou slagen te bewijzen dat hij zou voldoen aan de voorwaarden zoals gesteld in art. 40bis §2,4° Verblijfswet om zijn ‘ten laste zijn’ te staven.

Verzoeker verwijst inzake de invulling van de voorwaarde ‘ten laste zijn’ naar de rechtspraak van het Hof van Justitie, waaruit volgt dat het ‘ten laste zijn’ een feitenkwestie is en op alle mogelijke manieren mag worden bewezen.²

Verweerder geeft echter een strengere invulling aan de voorwaarde ‘ten laste zijn’, hetgeen niet strookt met de hogere rechtspraak van het Hof van Justitie.

Verzoeker legt ter staving van zijn ‘ten laste zijn’ o.a. de volgende documenten voor:

- een verklaring op eer waaruit volgt dat de zoon van verzoeker gelden heeft overgemaakt aan zijn vader die nog in het herkomstland verbleef via familie/kennissen die naar Turkije reisden;*
- een volledig overzicht van de inkomstensituatie van de zoon van verzoeker adhv. een arbeidsovereenkomst, loonstroken ed.;*
- een attest van armoede/ onvermogen uit het herkomstland van verzoeker;*
- een attest waaruit volgt dat verzoeker geen onroerende goederen bezit.*

Verweerder stelt: Ondanks het attest van armoede dd. 05.08.2013 waarin verklaard wordt dat de vader geen enkel inkomen heeft, in armoede leeft en nood heeft aan hulp en verzorging, kan de dienst niet uitmaken wat betrokkene van in het land van herkomst reeds financieel/materieel afhankelijk was van zijn zoon en niet van eventueel andere personen (familieleden, vrienden).

Verder verwijst verzoeker naar de verklaring op eer, waaruit onomstotelijk volgt dat verzoeker sedert zijn verblijf in zijn herkomstland ten laste was van zijn zoon. Er is geen reden om te twijfelen aan de waarachtigheid van deze verklaring.

Verweerder maakt niet aannemelijk op grond van welke overweging zij tot de conclusie komt dat het bewijs niet wordt geleverd van het ten laste zijn. Zij toont niet aan dat verzoeker afhankelijk zou zijn geweest van andere personen.

Verzoeker betwist deze bewering ook ten stelligste. Uiteraard kan van hem niet worden verwacht om een negatief bewijs bij te brengen van het feit dat hij niet afhankelijk was van andere personen.

Ook sedert zijn aankomst is verzoeker nog steeds op onafgebroken wijze ten laste van zijn zoon.

Dat de motivering van verwerende partij met dien verstande niet kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig is nu uit de stukken in het aanvraagdossier voldoende naar recht volgt dat verzoeker voldoet aan de voorwaarde ‘ten laste’ zijn.

Dat zij met dien verstande de materiële motiveringsplicht schendt door haar beslissing niet op enige aanvaardbare wijze te verantwoorden;

Het eerste middel is ernstig;”

2.2. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 40bis waarop de bestreden beslissing is gesteund.

Artikel 40bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet luidt:

“Als familieleden van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)”

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

(...)”

2.4. Verzoekende partij verwijst inzake de invulling van de voorwaarde “ten laste” zijn naar de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie), meer bepaald naar de arresten Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, par. 36) en Reyes (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waaruit volgt dat het “ten laste” een feitenkwestie is en op alle mogelijke manieren mag worden bewezen. Volgens verzoekende partij geeft de gemachtigde een strengere invulling aan de voorwaarde van het “ten laste zijn”, hetgeen niet strookt met de voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie. Zij licht hierbij toe dat zij ter staving van haar financiële afhankelijkheid van haar Nederlandse zoon de volgende documenten heeft voorgelegd: een verklaring op eer, een volledig overzicht van de inkomenssituatie van haar zoon, een attest van armoede/onvermogen uit het land van herkomst en een attest waaruit blijkt dat zij geen onroerende goederen bezit.

2.5. De Raad benadrukt dat wat betreft het “ten laste” zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden, zoals terecht wordt aangegeven in het verzoekschrift, aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

Aangezien artikel 40bis, § 2, 4° van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikelen 2, onder d) en 7, lid 1, onder d) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (Pb.L. 29 juni 2004, afl. 229/35) (zie samenvatting en memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer, 2006-2007, doc. nr. 51-2845/1), vermag de Raad wat betreft de interpretatie van het begrip “ten laste” te verwijzen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, par. 35-36 en 43)

Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de ascendent materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien. In dit arrest stelde het Hof dat om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een EU-burger te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van materiële steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die EU-burger.

Deze invulling van het begrip “ten laste” werd bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia en waarin uitdrukkelijk werd gesteld dat *“De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”*

Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig of in strijd met artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet dat de gemachtigde de voorwaarde in voormeld artikel dat men ten laste moet zijn van de ascendent die men begeleidt of vervoegt, vervult door *in casu* het bewijs te vragen van de ascendent dat zij in het verleden in het land van herkomst, dus voor haar aankomst in het Rijk, en tot op het moment van de aanvraag om gezinshereniging ten laste is van de referentiepersoon.

2.6. Betreft de voorgelegde verklaring op eer waarin de zoon van verzoekende partij, de referentiepersoon, stelt dat hij zijn vader, toen laatstgenoemde in Turkije verbleef, maandelijkse financiële steun gaf en dat deze geldtransfers niet via de bank gebeurden omdat de kosten voor het overmaken van geld te hoog waren, stelt de Raad vast dat de gemachtigde dienaangaande het volgende heeft gemotiveerd: *“Ter staving van dit ‘ten laste’ zijn wordt volgend document voorgelegd: een verklaring op eer van de zoon A. T. (...) waarin hij verklaart dat er geldtransfers zijn gebeurd via familie en kennissen, maar niet via een bank. Ondanks het attest van armoede dd. 05.08.2013 waarin verklaard wordt dat de vader geen enkel inkomen heeft, in armoede leeft en nood heeft aan hulp en verzorging kan de dienst niet uitmaken dat betrokkene van in het land van herkomst reeds financieel/materieel afhankelijk was van zijn zoon en niet van eventueel andere personen (familieleden, vrienden). Aangezien deze verklaringen niet op hun feitelijke en waarachtigheid kunnen worden getoetst en niet vergezeld zijn van objectief verifieerbare bewijsstukken, kunnen ze niet aanvaard*

worden als bewijs dat betrokkene reeds financieel afhankelijk was van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine."

De bestreden beslissing geeft derhalve – in zoverre verzoekende partij dit zou betwisten – een duidelijk zicht op de redenen waarom de gemachtigde tot de bevinding komt dat een dergelijk document niet bewijst dat de verzoekende partij in haar land van herkomst ten laste was van haar Nederlandse zoon.

In het verzoekschrift wordt louter opnieuw verwezen naar deze verklaring, vergezeld van het argument dat hieruit *"onomstotelijk blijkt dat verzoeker sedert zijn verblijf in zijn herkomstland ten laste was van zijn zoon"* en dat er *"geen reden"* is *"om te twijfelen aan de waarachtigheid van deze verklaring"*. Met dergelijk betoog, dat neerkomt op het louter volharden in de bewijswaarde van het voorgelegde document en het zich louter niet akkoord verklaren met de motivering in kwestie, doet verzoekende partij echter geen afbreuk aan de concrete vaststellingen van de gemachtigde.

De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde aan een verklaring op eer weinig tot geen bewijswaarde hecht daar zulke verklaring inderdaad moeilijk op de feitelijkheid en waarachtigheid ervan kan worden getoetst. *In casu* wordt tevens vastgesteld dat de verklaring niet gepaard gaat met objectief verifieerbare bewijsstukken.

Verzoekende partij toont met zijn betoog niet aan dat de gemachtigde op onjuiste of kennelijk onredelijke wijze tot de vaststelling is gekomen dat middels de verklaring op eer niet op afdoende wijze wordt aangetoond dat zij reeds in haar land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

2.7. Nopens het "armoede attest", wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gesteld dat op basis van een dergelijk document echter niet kan worden opgemaakt of verzoekende partij in het land van herkomst reeds financieel/materieel afhankelijk was van haar zoon en niet van eventueel andere personen, zoals familieleden of vrienden. Het is deze overweging, samen gelezen met de bevindingen omtrent de voorgelegde verklaring op eer, die de gemachtigde hebben doen besluiten dat verzoekende partij niet afdoende aantoonde in het land van herkomst financieel afhankelijk te zijn geweest van de referentiepersoon, *in casu* haar Nederlandse zoon.

Verzoekende partij betwist voormelde motivering. Zij voert aan dat van haar uiteraard niet kan worden verwacht dat zij hieromtrent een negatief bewijs bijbrengt. De Raad stelt vast dat noch uit de bestreden beslissing, noch uit de overige stukken van het administratief dossier blijkt dat van verzoekende partij wordt vereist dat zij dienaangaande het "negatief bewijs" levert van het feit dat zij niet financieel/materieel afhankelijk was van andere personen. Zoals blijkt uit het voorgaande, komt het de verzoekende partij toe aan te tonen dat zij materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid – het betreft *in casu* haar Nederlandse zoon – en dit omdat zij, gezien haar economische en sociale toestand, niet in staat is om in haar basisbehoeften te voorzien. De vaststelling van de gemachtigde dat op basis van het attest niet kan worden achterhaald of verzoekende partij financieel afhankelijk was van haar zoon en niet van andere personen, vindt steun in het administratief dossier, nu uit het bijgebrachte attest enkel blijkt dat verzoekende partij in Turkije geen enkel inkomen heeft, dat zij in armoede leeft en dat zij nood heeft aan hulp en verzorging. Uit dit attest kan derhalve enkel worden opgemaakt dat verzoekende partij niet in staat was om in haar basisbehoeften te voorzien, doch kan niet worden afgeleid dat zij materiële steun heeft verkregen van haar zoon. Het enige andere document dat ter staving van deze bewering wordt bijgebracht, betreft een verklaring op eer, waarvan echter de feitelijkheid en de waarachtigheid niet kan worden getoetst (zie punt 2.6.). Het komt de Raad dan ook niet kennelijk onredelijk voor dat het "armoede attest" – dat door de gemachtigde samen wordt bekeken met de verklaring op eer – niet wordt aanvaard als voldoende bewijs van de beweerde financiële afhankelijkheid ten opzichte van de referentiepersoon toen verzoekende partij in het land van herkomst verbleef.

Waar verzoekende partij nog aanhaalt dat de gemachtigde niet aantoonde dat zij in haar land van herkomst afhankelijk zou zijn geweest van andere personen dan haar zoon, merkt de Raad op dat het aan verzoekende partij toekwam om, in een aangelegenheid waarbij de bewijslast bij haar ligt, zelf aan de gemachtigde de nodige informatie te verstrekken aangaande de wijze waarop zij de voorwaarde inzake het ten laste zijn van haar zoon meende te vervullen. Men kan van de gemachtigde niet verwachten dat hij hieromtrent zelf informatie dient te vergaren en hieruit de door verzoekende partij gewilde afleidingen dient te doen.

2.8. Verzoekende partij benadrukt nog dat zij sedert haar aankomst in België nog steeds op onafgebroken wijze ten laste is van haar zoon. De Raad constateert dat de bevinding dat verzoekende partij niet op afdoende wijze aantoonde in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon,

een voldoende schragend motief is om, krachtens artikel 40bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet, haar een verblijfsrecht van meer dan drie maanden te weigeren. Argumenten die betrekking hebben op de situatie van afhankelijkheid ten opzichte van de referentiepersoon in België, zijn dan ook niet relevant en vermogen hoe dan ook geen afbreuk te doen aan de bovenstaande vaststellingen. Hetzelfde kan worden opgemerkt voor wat betreft de verwijzing naar de “loonstroken” die verzoekende partij bij haar aanvraag heeft voorgelegd. Hierbij bemerkt de Raad volledigheidshalve nog dat het louter verwijzen naar een stuk dat werd voorgelegd naar aanleiding van de aanvraag om een verblijfskaart, hoe dan ook niet volstaat om aan te tonen dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

2.9. Betreft de – loutere – verwijzing naar de “arbeidsovereenkomst” van haar zoon en het attest waaruit blijkt dat verzoekende partij geen onroerende goederen bezit in Turkije, dient, bij nazicht van het administratief dossier, te worden vastgesteld dat voormelde documenten niet werden voorgelegd naar aanleiding van de in punt 1.3. vermelde aanvraag. Nu deze stukken pas voor het eerst als bijlagen bij het verzoekschrift worden aangebracht, kan de gemachtigde hoe dan ook niet worden verweten met deze gegevens geen rekening te hebben gehouden op het moment dat hij beoordeelde of *in casu* voldaan is aan de in artikel 40bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet bepaalde voorwaarden. De Raad wenst verder te benadrukken dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt, *quod non in casu*. Met het bijbrengen van nieuwe elementen en nieuwe stukken vraagt verzoekende partij eigenlijk een feitelijke herbeoordeling van de gegevens van de zaak. De Raad kan geen rekening houden met elementen en documenten die slechts naderhand in het verzoekschrift worden neergelegd aangezien hij enkel een wettigheidscontrole uitoefent op de bestreden beslissing. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395).

2.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing is tot stand gekomen met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Voorts maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de voorgelegde stukken niet (afdoende) bewijzen dat verzoekende partij reeds financieel afhankelijk was van de referentiepersoon in het land van herkomst of origine. Uit de *supra* gedane bespreking, waarop deze conclusie gestoeld is, volgt dan ook niet dat de gemachtigde een “*strengere invulling aan de voorwaarde ‘ten laste’ zijn*” heeft gegeven, “*hetgeen niet strookt met de hogere rechtspraak van het Hof van Justitie*”.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.11. In een tweede middel wordt de schending aangevoerd van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM).

Het tweede middel luidt als volgt:

“Verzoeker verblijft sedert zijn aankomst bij zijn zoon T. (...).

Er is onomstotelijk sprake van een effectieve gezinssituatie in de zin van art. 8 EVRM, dewelke bescherming dient te genieten.

De bestreden beslissing aangaande de weigering met bevel om het grondgebied te verlaten houdt een inmenging in op het recht op gezinsleven van verzoeker, dewelke niet als proportioneel kan worden aanzien.

Verzoeker heeft een zeer hechte band met zijn zoon, en is afhankelijk van hem. Hun gezinssituatie dient dan ook de bescherming te genieten van art. 8 EVRM.

Bovendien houdt de weigeringsbeslissing ook een schending in van het recht op privéleven, zoals gewaarborgd in art. 8 EVRM. Het recht op privé-leven in de zin van art. 8 EVRM omvat tevens de bescherming van de sociale relaties.

Hij heeft hier een bepaald sociaal en economisch welzijn opgericht in de zin van art. 8 EVRM. Hij heeft zijn centrum van belangen sinds zijn onafgebroken verblijf in België.

Verzoeker is volledig opgenomen in de gemeenschap van Maaseik.

Verzoeker wenst zijn privé-leven dan ook hier beschermd te zien.

Het hoeft geen betoog dat hij, gelet op zijn onafgebroken verblijf gedurende de voorbije jaren in België, enkel hier in België een sociale kring heeft opgebouwd en zijn contacten wenst te onderhouden. Dat een gedwongen terugkeer met dien verstande een drastische schending inhoudt van zijn recht op gezinsleven alsook zijn privé-leven gezien verzoeker door een mogelijke terugkeer zijn gezinsbanden en sociale banden in België niet kan onderhouden op dezelfde manier als dat hij nu doet. Dat de beslissing van verweerder een ernstige schending van art. 8 EVRM inhoudt.”

2.12. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

‘1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.’

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66; EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 84).

Het waarborgen van een recht op respect voor het gezins- en privéleven, veronderstelt het bestaan van een gezins- en privéleven.

Wanneer een schending van het recht op respect voor het gezins-privéleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad dan ook in de eerste plaats na of er een gezins- en privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan de verzoekende partij toekomt, nu zij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen gezins- en privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing deze heeft geschonden.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

2.13. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘gezinsleven’ niet als een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in beginsel een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt verder dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32; EHRM 15 mei 2012, nr. 16567/10, Nacic e.a. v. Zweden, par. 76).

Bijkomende elementen die in overweging kunnen worden genomen zijn onder meer de financiële of materiële afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind of vice versa, het samenwonen, de mate van reële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van de ouder of vice versa (bv. omwille van een gezondheidstoestand), de reële banden tussen beiden. Er moet op

afdoende wijze worden aangetoond dat er *in casu* sprake is van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen het meerderjarige kind en de ouder.

2.14. In het licht van wat is uiteengezet in punten 2.12. en 2.13., gaat de Raad vooreerst na of er op het moment van de bestreden beslissing bijkomende elementen aanwezig waren die wijzen op een beschermenswaardig feitelijk gezinsleven tussen verzoekende partij en zijn meerderjarige zoon waarmee de gemachtigde rekening had moeten houden.

Te dezen merkt de Raad op dat verzoekende partij een uiterst summier betoog houdt dat evenwel niet volstaat om op voldoende nauwkeurige wijze een schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken, zoals hierna blijkt. Verzoekende partij haalt in het verzoekschrift enkel aan dat zij sinds haar aankomst in België bij haar zoon verblijft, dat zij een “zeer hechte band” met hem heeft en van hem afhankelijk is en dat er “*onomstotelijk sprake is van een effectieve gezinssituatie in de zin van art. 8 EVRM*”.

Uit het administratief dossier blijkt dat een scheiding tussen verzoekende partij en haar zoon zich in het verleden reeds heeft voorgedaan en dat verzoekende partij pas in oktober 2013 op het Belgische grondgebied is toegekomen. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat op goede gronden een materiële/financiële afhankelijkheid in het land van herkomst ten aanzien van haar zoon niet kon worden vastgesteld en dat niet kon worden uitgemaakt of verzoekende partij niet eventueel van andere personen afhankelijk was. Met een loutere verwijzing naar de samenwoning met haar zoon en de, niet verder toegelichte, stelling dat zij een zeer hechte band met hem heeft en van hem afhankelijk is, toont verzoekende partij niet afdoende aan dat er *in casu* sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met haar zoon. Gezien het gebrek afdoende bewijs van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met haar zoon, kan de Raad het bestaan van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekende partij en haar zoon niet vaststellen. Aldus wordt het bestaan van een gezinsleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 EVRM niet aangetoond.

Verzoekende partij zet in haar verzoekschrift verder niet uiteen dat er *in casu* onoverkomelijke hinderpalen aanwezig zijn die verhinderen dat zij de normale affectieve banden met haar zoon normaal en effectief uitbouwt en verderzet. Zij toont middels haar zeer summier betoog niet concreet aan op welke wijze de normale affectieve banden tussen haar en haar zoon daadwerkelijk worden verbroken bij een terugkeer naar het land van herkomst. Bovendien kunnen moderne communicatiemiddelen verzoekende partij in staat stellen om bij terugkeer in nauw contact te blijven met haar stiefvader en moeder en de normale affectieve banden verder te onderhouden (EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

2.15. Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). Artikel 8 houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, nr. 13710/88, Niemietz v. Finland, par. 29; EHRM 29 april 2002, nr. 2346/02, Pretty v. Verenigd Koninkrijk, par. 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Grote Kamer, nr. 48321/99, Slivenko v. Letland, par. 95-96). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is eveneens een feitenkwestie.

Thans beperkt verzoekende partij zich in het verzoekschrift tot de loutere bewering dat zij “*hier een bepaald sociaal en economisch welzijn opgericht in de zin van art. 8 EVRM. Hij heeft zijn centrum van belangen sinds zijn onafgebroken verblijf in België. Verzoeker is volledig opgenomen in de gemeenschap van Maaseik. Verzoeker wenst zijn privé-leven dan ook hier beschermd te zien. Het hoeft geen betoog dat hij, gelet op zijn onafgebroken verblijf gedurende de voorbije jaren in België, enkel hier in België een sociale kring heeft opgebouwd en zijn contacten wenst te onderhouden.*”

De Raad stelt vast dat deze beweringen geheel niet worden gestaafd met enig begin van bewijs noch blijken uit het administratief dossier enige afdoende aanwijzingen omtrent het bestaan van een privéleven beschermenswaardig onder artikel 8 EVRM. De verzoekende partij toont dan ook niet op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven aan, noch toont zij aan

dat de gemachtigde op de hoogte diende te zijn van het bestaan van een privéleven beschermenswaardig onder artikel 8 EVRM.

Verzoekende partij zet in haar verzoekschrift verder niet uiteen dat er *in casu* onoverkomelijke hinderpalen aanwezig zijn die verhinderen dat zij haar privéleven in het land van herkomst verderzet. Zij toont middels haar zeer summier betoog niet concreet aan op welke wijze haar netwerk van persoonlijke belangen daadwerkelijk wordt verbroken bij een terugkeer naar het land van herkomst.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt aldus niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie december tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES